

Verneinung

- 1) his persuaderi ut diutius morarentur neque suis auxilium ferrent non poterat.
- 2) neque adhuc hominum memoria repertus est quisquam qui, eo interfecto cuius se amicitiae devovisset, mortem recusaret. BG 3,22
- 3) Nostri primo integris viribus fortiter propugnare neque ullum frustra telum ex loco superiore mittere, BG 3,4
- 4) Reliquum erat certamen positum in virtute, qua nostri milites facile superabant, atque eo magis quod in conspectu Caesaris atque omnis exercitus res gerebatur, ut nullum paulo fortius factum latere posset. BG 3,14
- 5) quae omnia fere Gallis erant incognita. Neque enim temere praeter mercatores illo adit quisquam, neque his ipsis quicquam praeter oram maritimam atque eas regiones quae sunt contra Galliam notum est. BG 4,20

- 1) Er ließ melden, er könne dem Feind nicht länger standhalten, wenn ihm keine Verstärkung geschickt werde.
- 2) ... es waren die Moriner übrig, die noch unter Waffen standen und noch niemals Gesandte wegen Friedensverhandlungen zu ihm geschickt hatten ...

Cum ab his saepius quaereret **neque** ullam omnino vocem exprimere posset, idem Diviacus Haeduis respondit:

Haeduis se obsides redditurum non esse **neque** his neque eorum sociis iniuria bellum inlaturum, si ...

Non nulli etiam Caesari nuntiabant, cum castra moveri ac signa ferri iussisset, non fore dicto audientes milites **neque** propter timorem signa laturos.

Postquam omnes Belgarum copias in unum locum coactas ad se venire vidit **neque** iam longe abesse ab iis quos miserat exploratoribus et ab Remis cognovit, ...

Ea re constituta secunda vigilia magno cum strepitu ac tumultu castris egressi nullo certo ordine **neque** imperio, cum sibi quisque primum itineris locum peteret et domum pervenire properaret, fecerunt ut consimilis fugae profectio videretur.

maiores natu ex oppido egressi manus ad Caesarem tendere et voce significare coeperunt sese in eius fidem ac potestatem venire **neque** contra populum Romanum armis contendere

Quod fratres a senatu Haeduos appellatos diceret, non se tam barbarum **neque** tam imperitum esse rerum ut ...

Biduo post Ariovistus ad Caesarem legatos misit: velle se de iis rebus quae inter eos egi coeptae **neque** perfectae essent agere cum eo

Caesar ad Lingonas litteras nuntiosque misit, ne eos frumento **neve** alia re iuvarent:

haec esse quae ab eo postularet: primum ne quam multitudinem hominum amplius trans Rhenum in Galliam traduceret; deinde obsides quos haberet ab Haeduis redderet Sequanisque permetteret ut quos illi haberent voluntate eius reddere illis liceret; **neve** Haeduos iniuria lacesseret neve his sociisque eorum bellum inferret.

Cum civitas ob eam rem incitata armis ius suum exequi conaretur multitudinemque hominum ex agris magistratus cogerent, Orgetorix mortuus est; **neque** abest suspicio, ut Helvetii arbitrantur, quin ipse sibi mortem consciverit.

Caesar, quod memoria tenebat L. Cassium consulem occisum exercitumque eius ab Helvetiis pulsum et sub iugum missum, concedendum non putabat; **neque** homines inimico animo, data facultate per provinciam itineris faciundi, temperaturos ab iniuria et maleficio existimabat

Prima luce, cum summus mons a Labieno teneretur, ipse ab hostium castris non longius mille et quingentis passibus abesset **neque**, ut postea ex captivis comperit, aut ipsius adventus aut Labieni cognitus esset, Considius equo admissio ad eum accurrit,

timore perterriti, **ne** armis traditis supplicio adficerentur

Id ea maxime ratione fecit, quod noluit eum locum unde Helvetii discesserant vacare, **ne** propter bonitatem agrorum Germani, qui trans Rhenum incolunt, ex suis finibus in Helvetiorum fines transirent et finitimi Galliae provinciae Allobrogibusque essent.

Ea re permissa diem concilio constituerunt et iure iurando **ne** quis enuntiaret, nisi quibus communi consilio mandatum esset, inter se sanxerunt.

Ea re impetrata sese omnes flentes Caesari ad pedes proiecerunt: non minus se id contendere et laborare **ne** ea quae dixissent enuntiarentur quam uti ea quae vellent impetrarent, propterea quod, si enuntiatum esset, summum in cruciatum se venturos viderent.

Palus erat **non** magna inter nostrum atque hostium exercitum. Hanc si nostri transirent hostes expectabant;

His persuaderi ut diutius morarentur **neque** suis auxilium ferrent non poterat.

Nobiscum versari iam diutius non potes; **non** feram, non patiar, non sinam.

Atque hoc etiam sunt timendi magis, quod, quid cogitent, me scire sentiunt **neque** tamen permoventur.

Hoc autem uno interfecto intellego hanc rei publicae pestem paulisper reprimi, **non** in perpetuum comprimi posse. Cat. 1.30

In exilium eiciebam, quem iam ingressum esse in bellum videbam? Etenim, credo, Manlius iste centurio, qui in agro Faesulano castra posuit bellum populo Romano suo nomine indixit, et illa castra nunc non Catilinam ducem expectant, et ille eiectus in exilium se Massiliam, ut aiunt, **non** in haec castra conferet. Cat. 2,14

Postremum autem genus est non solum numero verum etiam genere ipso atque vita, quod proprium Catilinae est, de eius dilectu, immo vero de complexu eius ac sinu; quos pexo capillo nitidos aut inberbis aut bene barbatos videtis, manicatis et talaribus tunicis velis amictos, **non** togis; quorum omnis industria vitae et vigilandi labor in antelucanis cenis expromitur. Cat. 2,22

Quodsi ea mihi maxime inpenderet tamen hoc animo fui semper, ut invidiam virtute partam gloriam, **non** invidiam putarem. Cat. 1,29

Ob eam rem se ex civitate profugisse et Romam ad senatum venisse auxilium postulatum, quod solus neque iure iurando neque obsidibus teneretur.

- 1) tum vero dubitandum non existimavit.
- 2) ... neque se cum reliquis Belgis consensisse neque contra populum Romanum omnino coniurasse
- 3) nuntios ad eum mittit, nisi subsidium sibi submittatur, sese diutius sustinere non posse
- 4) Eodem fere tempore Caesar, etsi prope exacta iam aestas erat, tamen, quod omni Gallia pacata Morini Menapiique supererant, qui in armis essent neque ad eum umquam legatos de pace misissent, arbitratus id bellum celeriter confici posse eo exercitum duxit 3,28

Postridie eius diei refractis portis, cum iam defenderet nemo, atque intromissis militibus nostris, sectionem eius oppidi universam Caesar vendidit. 2,33

Qua re impetrata arma tradere iussi faciunt. Atque in eam rem omnium nostrorum intentis animis alia ex parte oppidi Adiatunnus, qui summam imperii tenebat, cum DC devotis, quos illi soldurios appellant, quorum haec est condicio, ut omnibus in vita commodis una cum iis fruantur quorum se amicitiae dediderint, si quid his per vim accidat, aut eundem casum una ferant aut sibi mortem consciscant;

postero die omnibus eius vici aedificiis incensis in provinciam reverti contendit, ac nullo hoste prohibente aut iter demorante incolumem legionem in Nantuates, inde in Allobroges perduxit ibique hiemavit. 3,6

ac iam ut omnia contra opinionem acciderent, tamen se plurimum navibus posse, [quam] Romanos neque ullam facultatem habere

navium, neque eorum locorum ubi bellum gesturi essent vada, portus, insulas novisse 3,9

summaque erat vasto atque aperto mari, magnis aestibus, raris ac prope nullis portibus difficultas navigandi. 3,12

Quod postquam barbari fieri animadverterunt, expugnatis compluribus navibus, cum ei rei nullum reperiretur auxilium, fuga salutem petere contenderunt. 3,15

Atque in eam se consuetudinem adduxerunt ut locis frigidissimis neque vestitus praeter pelles habeant quicquam, quarum propter exiguitatem magna est corporis pars aperta, et laventur in fluminibus. 4,1

Equestribus proeliis saepe ex equis desiliunt ac pedibus proeliantur, equos eodem remanere vestigio adsuefecerunt, ad quos se celeriter, cum usus est, recipiunt: neque eorum moribus turpius quicquam aut inertius habetur quam ephippiis uti. 4,2

sese unis Suebis concedere, quibus ne di quidem immortales pares esse possint; reliquum quidem in terris esse neminem quem non superare possint. 4,7

quod his superatis aut reditu interclusis neminem postea belli inferendi causa in Britanniam transiturum confidebant. 4,30

sibi nullam cum iis amicitiam esse posse, si in Gallia remanerent; neque verum esse, qui suos fines tueri non potuerint alienos occupare; neque ullos in Gallia vacare agros qui dari tantae praesertim multitudini sine iniuria possint 4,8

Cum ab his saepius quaereret **neque** ullam omnino vocem exprimere posset, idem Diviacus Haeduus respondit:

Haeduis se obsides redditurum non esse **neque** his neque eorum sociis iniuria bellum inlaturum, si ...

Non nulli etiam Caesari nuntiabant, cum castra moveri ac signa ferri iussisset, non fore dicto audientes milites **neque** propter timorem signa laturos.

Postquam omnes Belgarum copias in unum locum coactas ad se venire vidit **neque** iam longe abesse ab iis quos miserat exploratoribus et ab Remis cognovit, ...

Ea re constituta secunda vigilia magno cum strepitu ac tumultu castris egressi nullo certo ordine **neque** imperio, cum sibi quisque primum itineris locum peteret et domum pervenire properaret, fecerunt ut consimilis fugae profectio videretur.

maiores natu ex oppido egressi manus ad Caesarem tendere et voce significare coeperunt sese in eius fidem ac potestatem venire **neque** contra populum Romanum armis contendere

Quod fratres a senatu Haeduos appellatos diceret, non se tam barbarum **neque** tam imperitum esse rerum ut ...

Biduo post Ariovistus ad Caesarem legatos misit: velle se de iis rebus quae inter eos egi coeptae **neque** perfectae essent agere cum eo

Cum civitas ob eam rem incitata armis ius suum exequi conaretur multitudinemque hominum ex agris magistratus cogerent, Orgetorix mortuus est; **neque** abest suspicio, ut Helvetii arbitrantur, quin ipse sibi mortem consciverit.

Caesar, quod memoria tenebat L. Cassium consulem occisum exercitumque eius ab Helvetiis pulsum et sub iugum missum, concedendum non putabat; **neque** homines inimico animo, data facultate per provinciam itineris faciundi, temperaturos ab iniuria et maleficio existimabat

Prima luce, cum summus mons a Labieno teneretur, ipse ab hostium castris non longius mille et quingentis passibus abesset **neque**, ut postea ex captivis comperit, aut ipsius adventus aut Labieni cognitus esset, Considius equo admissio ad eum accurrit,

timore perterriti, **ne** armis traditis supplicio adficerentur

Id ea maxime ratione fecit, quod noluit eum locum unde Helvetii discesserant vacare, **ne** propter bonitatem agrorum Germani, qui trans Rhenum incolunt, ex suis finibus in Helvetiorum fines transirent et finitimi Galliae provinciae Allobrogibusque essent.

Ea re permissa diem concilio constituerunt et iure iurando **ne** quis enuntiaret, nisi quibus communi consilio mandatum esset, inter se sanxerunt.

Ea re impetrata sese omnes flentes Caesari ad pedes proiecerunt: non minus se id contendere et laborare **ne** ea quae dixissent enuntiarentur quam uti ea quae vellent impetrarent, propterea quod, si enuntiatum esset, summum in cruciatum se venturos viderent.

Palus erat **non** magna inter nostrum atque hostium exercitum. Hanc si nostri transirent hostes expectabant;

His persuaderi ut diutius morarentur **neque** suis auxilium ferrent non poterat.

Nobiscum versari iam diutius non potes; **non** feram, non patiar, non sinam.

Atque hoc etiam sunt timendi magis, quod, quid cogitent, me scire sentiunt **neque** tamen permoventur.

In exilium eiciebam, quem iam ingressum esse in bellum videbam? Etenim, credo, Manlius iste centurio, qui in agro Faesulano castra

posuit bellum populo Romano suo nomine indixit, et illa castra nunc non Catilinam ducem expectant, et

Quodsi ea mihi maxime inpenderet tamen hoc animo fui semper, ut invidiam virtute partam gloriam, **non** invidiam putarem. Cat. 1,29

Ob eam rem se ex civitate profugisse et Romam ad senatum venisse auxilium postulatum, quod solus neque iure iurando neque obsidibus teneretur.